

ANCHEE MIN

Împărăteasa Orhidee

Traducere din limba engleză
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2013

În tăcere, mă dau ușurel jos din pat. Pun qin-ul pe masa de lângă perete. Mă îmbrac cu cămașa și mă uit pe fereastră. Privesc fix la lună și mă văd pe mine însămi reflectată în ea – un chip spălat de lacrimi.

Hsien Feng stă ghemuit în somn: un bărbat cu vise de bărbat. Ca toată lumea în China, îl consideram pe Fiul Cerului un fel de zeitate, dragonul care penetrează universul. Azi, văd un bărbat ai cărui umeri fragili duc cu greu povara națiunii; văd un bărbat care suspină la cântecele mele, un bărbat care a crescut fără iubirea mamei. Ce altceva e nefericirea, dacă nu asta? Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru el atunci când mama lui s-a spânzurat de rușine și toată lumea l-a mințit, în timp ce el a știut tot timpul adevărul! Ironia este că nu va putea fi niciodată omul simplu care dorește să fie. Măine-dimineață, în fața publicului său, va trebui să se prefacă.

Noaptea asta a meritat *ruyi*-ul și acul de păr. Sunt bucuroasă de ceea ce am obținut. Dacă Majestatea Sa mă va uita mâine, el nu va putea să șteargă din amintirea mea noaptea asta. Ea îmi aparține mie. De-ar fi să merg în mormânt mâine, voi lua cu mine această noapte.

Lumina lunii se mută și strălucește acum prin cadrul sculptat al ferestrei. Umbrele par o broderie care se revarsă pe podea. Îmi lipesc obrazul de cearșaful moale, mătășos al patului imperial și îmi ating pielea de trupul Fiului Cerului. Vreau să-i mulțumesc că ne-a dezbrăcat de titlurile noastre și a permis să ne atingem așa cum o fac sufletele obișnuite. Mă relaxează acest gând, deși teama încă mă bântuie. Mă pregătesc să părăsesc Sala Dezvoltării Spirituale și să nu mai revin niciodată.

Împăratul Hsien Feng se întoarce. Brațul său stâng este expus. În lumina lunii, pare la fel de

subțire ca brațul unul băiat. O să-l las să doarmă. Acum e cu fața la mine. Sprâncenele lui nu mai sunt încruntate; cu siguranță visul său e dulce.

Cântecul din *yoo-hoo-loos* devine strident. E semn (așa mi-a spus An-te-hai) că masculii au încheiat imperecherea și se luptă acum să părăsească trupurile femelelor. Sunetele ascuțite, acelea ale femelelor, sunt deranjante. Cu cât stau mai mult, cu atât mi se par mai greu de suportat. Sunt silită să recunosc că m-am îndrăgostit de momentul prezent și că urâsc faptul că trebuie să ia sfârșit. Mă simt cuprinsă de durere și devin din ce în ce mai disperată cu fiecare clipă care trece în zbor.

Aș putea să-l sărut, mă gândesc. Aș putea să-l sărut așa cum am învățat la Casa Lotusului. Aș vrea ca Majestatea Sa să fie aidoma clienților care vizitează casa aia, căci ei cunosc plăcerea și o caută cu fiecare ocazie. Mă întreb dacă împăratul Hsien Feng a trăit vreodată plăcerea adevărată. Am impresia că nu. Nu pare a fi familiar cu afecțiunea. Dar cum aș putea să-l învinuiesc? El trebuie să conducă o țară, și în fiecare noapte e de datoria lui să-și depoziteze sămânța în pântec după pântec. Cine nu s-ar simți impotent?

Aud pași îndreptându-se în tăcere. Eunucii vin după mine.

Împăratul Hsien Feng rămâne nemișcat. Îmi iau un adio tăcut, când se aude un ciocănit ușor în ușă.

Stau în lumina lunii.

Ușa se deschide încet și silueta eunucului-șef Shim îmi răpește imaginea lunii. Se aruncă la pământ și se inclină spre împăratul care doarme:

— E timpul să o iau pe doamna Yehonala, Majestatea Voastră.

Din pat nu vine nici un răspuns.

Eunucul-șef Shim își repetă vorbele. Însă sfârșitul este singurul răspuns al împăratului.

Fără nici o ezitare, Shim le face semn altor patru eunuci să intre înăuntru. Ei se apropie de mine cu lectica. Mă apucă de brațe, mă așază în ea și mă scot afară.

Chiar când Shim e pe cale să închidă ușa, un neașteptat „Nu!”, rostit pe un ton aproape tânguit, rupe tăcerea din încăpere. Făcând semn oamenilor săi să se oprească, Shim se întoarce. Își strecoară capul în dormitor:

— Majestatea Voastră?

Nu primește nici un răspuns.

Ezită o clipă, și apoi le face semn eunucilor să îmi dea drumul.

Mă dau jos din lectică și mă strecor desculță înapoi în camera Majestății Sale.

Eunucul-șef Shim închide ușa. Simt cum mă învăluie un sentiment de bucurie.

Majestatea Sa se strânge în spatele meu. Atingeră pielii sale e incitantă. Este încă adâncit în somn. Mai rămân trează o oră înainte de a adormi și eu. În vis sunt înghițită de un dragon cu gură de rechin. Norii se rostogolesc în jurul meu, iar eu mă zbat să scap de monstru. Mi-a prins umerii și îmi apasă cu putere pe piept. Dragonul mă ține în ghearele sale și îmi șoptește: „Sunt potent”.

Mă trezesc și împăratul Hsien Feng mă atinge. Am aceeași senzație pe care o încercam când ședeam pe ouă. Măinile îi sunt reci, însă trupul său e cald și mișcările tandre. Explorează.

Mă înfășor în jurul lui ca o viță în jurul unui copac.

El bâjbăie, iar respirația îi devine mai rapidă. Pare să fie surprins de propria-i excitație. Acum mă dă deoparte, ca în clipa următoare să se năpustească din nou asupra mea.

Încerc să-mi amintesc pașii pe care i-am învățat la Casa Lotusului, însă mintea mea e o oală care fierbe și în care gândurile se transformă în păstăi moi.

— Ia-o, șoptește el. Ești pregătita?

— Pregătita... pentru ce, Majestatea Voastră?

— Nu mă dezgusta. Ridică-ți fundul. Nu asta urmărești, sămânța mea?

— Ce se așteaptă Majestatea Sa să spun?

— Spune-ți replicile.

— Replici? Ce replici? Am... am uitat replicile. Nu vrei să fiți plictisit cu ceva ce ați mai auzit spunându-se de sute de ori.

— De dragul strămoșilor mei, taci!

Hsien Feng se trage deoparte.

Îl privesc și îl găsesc atrăgător în goliciunea sa. Aș face bine să mă bucur de asta, mă gândesc, de vreme ce nu mi se va mai da voie să văd un alt bărbat dezbrăcat în viața mea.

Îmi cere să-i spun gândurile pe care le am, așa că i le împărtășesc cu sinceritate.

— Ce spirit nemaipomenit! zice el încet. Ești calmă și netemătoare. Te uiți la Fiul Cerului de parcă ar fi un copac.

Hotărâsc să nu-l întrerup.

— Uite ce e, sunt obligat să dau afurisitul de cearșaf. Shim așteaptă să-l ia. Trebuie să-l dea oficialilor Curții pentru a fi examinat și înregistrat. Apoi vor aștepta semnul unui moștenitor. Vor calcula datele pe degete. Doctorii vor fi chemați să stea pe aproape, zi și noapte, pentru a surprinde orice semn de graviditate.

Explicația sa monotonă mă ațăță intru câtva, și devin netemătoare.

— Veniți în hoardă, continuă el. Nu vă pasă ce simt. Veniți să-mi umpleți dormitorul și să mă jefuiți de esență. Lupoalice egoiste, lacome, dornice de sânge!

— Mie mi-ar plăcea cu adevărat.

Cuvintele îmi ies din piept ca împinse de o forță străină.

El e uluit:

— Ți-ar... plăcea?

— Nu-mi este frică să-mi ridic fundul. Vocea îmi cere să o eliberez: Sunt aici pentru a fi iubita Majestății Voastre. Am plătit scump pentru acest moment. M-a costat nu doar ruyi-ul și acul meu de păr, dar m-a și luat de lângă familia mea. Mă podidesc lacrimile și nu am nici o dorință să le țin în frâu: Nu mi-am dat voie să-mi fie dor de mama și de frații mei, dar acum îmi este, și încă foarte mult! Nu am plâns, în ciuda faptului că a trebuit să îmi petrec zilele în singurătate, dar acum o fac. Poate că sunt egoistă, dar nu sunt un lup lacom sau insetat de sânge! Nu umblu după esența nimănui, dar sunt insetată după afecțiune!

— Tu... Împăratul vine mai aproape și mă trage cu delicatețe spre el: Astea nu sunt replicile oficiale. Cine ți-a pregătit replicile? Tu? Tu singură? Mai ai și altele?

Înăuntrul meu, nevoia de a oferi plăcere devine de nestăpănit:

— Majestatea Voastră, scutiți-mă de a da răspuns la întrebare. Mă gândeam... dacă vreți, sunt niște dansuri pe care le știu.

Împotriva voinței mele, mintea mă poartă către o pereche de viermi de mătase care se împerechează – momentul când jumătate din trupul masculului e înghițit de cel al femeiei. Stau întinsă, pe jumătate excitată, pe jumătate dezgustată.

El geme deasupra mea, murmurând cuvinte pe care nu le înțeleg. Nu-mi vine să cred că durerea așteptată nu se face deloc simțită. Corpul meu își întâmpină bucuros intrusul.

Împăratul Hsien Feng se luptă de parcă ar îndeplini o sarcină dificilă. Și eu sunt stângace. A-mi ridica fundul nu face parte din dansul evantaiului. Suntem ca două maimuțe care explozează modalități noi de a se așeza. În cele din urmă, mă simt epuizată și mă întind pe spate, însă fața lui apare de îndată deasupra mea: transpirația sa îmi picură în gură. Îmi arcuiesc cutia toracică și îmi scot sânii înainte.

— Continuă, țipă el, în timp ce respirația i se oprește.

Pot să-mi aud propriul gând: *Aplică ce ai învățat la Casa Lotusului!* Numai că sunt incapabilă să-mi unduiesc fundul. Mă mișc stângaci, mă răstorn și mă trezesc așezată pe burtă.

Hsien Feng se întinde peste mine ca o pătură. Mă simt bine într-un mod atât de surprinzător, încât plâng.

Mișcările lui au ritm, iar mie îmi vin în minte replicile dintr-o operă: *„Încetează să mai tânjești după viitor, iubirea mea, căci soarele nu va fi mai strălucitor și zilele nu vor fi mai fericite...”*. Plăcerea crește și mă cuprinde treptat.

Fiul Cerului șoptește printre găfâieli. Nu sunt sigură dacă aud cuvântul „sămânță”.

Înainte de ivirea zorilor mă vrea din nou, și am ocazia să-mi încerc dansul evantaiului. Sunt curioasă în legătură cu efectul. Da, e cel scontat. Majestatea Sa mă laudă, spunându-mi că sunt magică. Apreciază în mod deosebit faptul că îi spun „iubitule” în toiul pasiunii, în loc de „Majestatea Voastră”.

În următoarele câteva nopți sunt chemată din nou. Iubitul meu e într-adevăr uimit de faptul că e capabil să își planteze sămânța în mod repetat. Răsfățându-se, mă imploră să explorez. Devin neliniștită în ceea ce o privește pe